

Република Србија
УПРАВНИ СУД
Одељење у Нишу
II-1 У. 1546/12
13.06.2013. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Управни суд, у већу састављеном од судија: Десе Симић, председника већа, Драгана Јовановића и Томислава Медведа, чланова већа, са судијским помоћником Небојшом Стојановићем, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиоца А.А. из ..., ... број ..., чији је пуномоћник Тодор Крстић, адвокат из Ниша, Вождова број 24/4, против решења Министарства унутрашњих послова Републике Србије, Кабинета министра, 01 број: 118-821/11 од 11.03.2011. године, у предмету престанка радног односа, у нејавној седници већа, одржаној дана 13.06.2013. године, донео је

ПРЕСУДУ

I Тужба СЕ ОДБИЈА.

II ОДБИЈА СЕ захтев тужиоца за накнаду трошкова управног спора.

Образложење

Оспореним решењем тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Нишу, престаје радни однос са 11.03.2011.године, по сили закона.

Тужилац је поднео тужбу против оспореног решења, Основном суду у Нишу 13.04.2011. године, који се решењем 7 ПП бр. 1884/11 од 30.12.2011. године, огласио ненадлежним за поступање и списе предмета доставио Управном суду на надлежност. Поднету тужбу је уредио у складу са налогом из решења Суда 23.10.2012. године. Навео је да је до 11.03.2011. године био

распоређен на радно место полицијског службеника. Како је оспорено решење донето погрешном применом материјалног права, предложио је да суд тужбу уважи и поништи оспорено решење, као и да му тужени накнади трошкове управног спора.

Тужени орган је, у одговору на тужбу, остао у свему при разлозима изнетим у образложењу оспореног решења и предложио је да суд тужбу одбије као неосновану.

По разматрању списка предмета, оцени навода тужбе и одговора на тужбу, Управни суд је нашао да је тужба неоснована.

Из списка предмета и разлога образложења оспореног решења, произлази да је тужилац пресудом Општинског суда у Нишу К 1496/2008 од 24.03.2009. године, која је постала правноснажна дана 19.10.2009. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела давања лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци затвора. Тужени орган је полазећи од чињенице да је тужилац осуђен за кривично дело одређено у члану 110. став 3. Закона о полицији, сагласно члану 167. став 1. тачка 2. истог закона, одлучио као у диспозитиву оспореног решења.

Одредбом члана 110. став 3. Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05), прописано је да се у радни однос за обављање послова у министарству не може примити лице које је осуђивано због кривичног дела за које се гони по службеној дужности или против кога се води кривични поступак за такво кривично дело, или које је осуђивано на безусловну казну затвора у трајању дуже од три месеца, или коме је служба у државном органу или правном лицу са јавним овлашћењима престала због тешке повреде службене дужности и правноснажном одлуком надлежног органа.

Одредбом члана 167. став 1. тачка 2. истог закона, прописано је да поред случајева престанка радног односа по сили закона утврђених другим прописима, полицијском службенику, односно другом запосленом радни однос у министарству престаје кад суд достави правноснажну пресуду којом је осуђен за кривично дело из члана 110. став 3. овог закона – даном доношења решења о престанку радног односа.

Имајући у виду наведено и цитиране законске одредбе, правилно је, по оцени суда, поступио тужени орган када је у поступку, у коме није било повреда правила поступка, с обзиром на правилно и потпуно утврђено чињенично стање, на које је примењен одговарајући материјални пропис, утврдио да тужиоцу, полицијском службенику Министарства унутрашњих послова, Полицијске управе у Нишу, престаје радни однос са 11.03.2011. године, по сили закона. Ово са разлога, што је у току поступка на несумњив начин утврђено да је пресудом Општинског суда у Нишу К. бр. 1496/2008 од 24.03.2009. године, која је постала правноснажна дана 19.10.2009. године, оглашен кривим због извршења кривичног дела давања лажног исказа из члана 335. став 3. у вези става 1. Кривичног законика и осуђен на казну затвора у трајању од 5 (пет) месеци затвора. Из наведеног произлази да је против тужиоца вођен кривични поступак за кривично дело за које се гони по службеној дужности, да је у том кривичном поступку тужилац правноснажно оглашен кривим, а која околност представља сметњу и за заснивање радног односа у Министарству унутрашњих послова, али и разлог за престанак истог по сили закона сагласно члану 167. став 1. тачка 2. Закона о полицији. За своју одлуку, тужени орган је дао довољне и на закону засноване разлоге које у свему као правилне и законите прихвата и овај суд.

Суд је ценио наводе тужбе који се односе на неправилну примену материјалног права, али је нашао да су исти без утицаја на оцену законитости оспореног решења, јер је, по налажењу суда, оспорено решење донето правилном применом Закона о полицији („Службени гласник РС“, бр. 101/05), којим су регулисани заснивање, престанак и посебни случајеви престанка радног односа у Министарству унутрашњих послова Републике Србије, а чијом одредбом члана 167. став 1. тачка 2. је императивно прописано да запосленом радни однос престаје и када суд достави правноснажну пресуду којом је осуђен за кривично дело одређено у члану 110. став 3. истог закона, даном доношења решења о престанку радног односа.

Управни суд је овај спор решио без одржавања расправе, у смислу чл. 33. ст. 2. Закона о управним споровима, будући да предмет спора не изискује

непосредно саслушање странака и посебно утврђивање чињеничног стања, а што је овај суд могао да цени на основу стања списка предмета без одржавања јавне расправе.

Са напред наведених разлога, по налажењу Управног суда, оспореним решењем није повређен закон на штету тужиоца, са којих разлога је, применом одредбе члана 40. став 2. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, бр. 111/09), одлучено као у ставу I диспозитива ове пресуде.

Будући да тужилац није успео у спору, у смислу члана 153. став 1. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, број 72/11), а у вези са чланом 74. Закона о управним споровима, Суд је, на основу члана 67. Закона о управним споровима („Службени гласник РС“, број 111/09), одлучио као у ставу II диспозитива пресуде.

ПРЕСУЂЕНО У УПРАВНОМ СУДУ

дана 13.06.2013. године, II-1 У.1546/12

**Записничар,
Небојша Стојановић, с.р.**

**Председник већа-судија
Деса Симић, с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Дејан Ђурић

БТ